

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Praha 5, Radlická 608/2, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, KVB advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Pardubice, Teplého 2786, proti žalovanému: **CHAPS, spol. s r.o.**, se sídlem Brno, Bráfova 1617/21, zastoupený JUDr. Vilémem Podešvou, LLM, advokátem, ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1683/127, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. listopadu 2013 ve lhůtě 5 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21 947 Kč k rukám JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta, KVB advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Pardubice, Teplého 2786, do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo žalovanému uloženo vyřídit žalobcovu žádost o poskytnutí informací, kterou podal dne 21.11.2013,

v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“).

I. Podstata věci

Dne 21.11.2011 se žalobce obrátil na žalovaného se žádostí o poskytnutí informace dle InfZ. Mimo jiné zde uvedl, že se již dříve s obdobnou žádostí obrátil na Ministerstvo dopravy (požadoval kompletní aktualizované údaje ve zdrojových formátech); to mu sice informace poskytlo, nikoli však v požadovaném formátu. Svůj postup odůvodnilo tím, že nemá k těmto přenosovým souborům a výsledkům vlastní činnosti zpracovatele (tj. nyní žalovaného) přístup.

Žalobce tak požadoval tyto informace po žalovaném, který byl na základě smlouvy uzavřené s Ministerstvem dopravy pověřen k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný k této žádosti žalobci dne 9.12.2011 sdělil, že není povinným subjektem ve smyslu InfZ, a požadované informace neposkytl.

Žalobce se poté obrátil s „odvoláním“ na Ministerstvo dopravy, které reagovalo přípisem ze dne 16.1.2012, v němž uvedlo, že žalovaný není povinným subjektem.

Za této situace, k žalobcově žalobě proti „rozhodnutí“ Ministerstva dopravy, rozhodoval zdejší soud rozsudkem ze dne 7.6.2013, č.j. 62A 26/2012-129, a sice tak, že zrušil „rozhodnutí“ Ministerstva dopravy ze dne 16.1.2012, č.j. 220/2011-030-Z106/10 (tj. přípis, kterým bylo fakticky zamítáno žalobcovo odvolání), a také zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2011 (tj. rozhodnutí o neposkytnutí informací).

Zdejší soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že byť je žalovaný v obecné rovině soukromou osobou, ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech (v souvislosti s nímž bylo o poskytnutí informací žalobcem žádáno) je třeba jej považovat za veřejnou instituci, neboť touto činností vykonává veřejnou správu namísto Ministerstva dopravy, jímž je k tomu pověřen, Ministerstvo dopravy nad ním při výkonu veřejné správy dohlíží a současně se jedná o činnost vykonávanou ve veřejném zájmu; žalovaný jakožto vykonavatel veřejné správy je tedy veřejnou institucí a současně povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ. Ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech je tak žalovaný podle shora uvedeného rozsudku povinen poskytovat informace podle InfZ.

Žalobce následně podal další žádost o poskytnutí informací (ze dne 21. 11. 2013), která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 12. 2013 odmítnuta.

Toto rozhodnutí však bylo na základě žalobcova odvolání zrušeno Ministerstvem dopravy. Žalovaný tedy o žalobcově žádosti rozhodoval znovu a opět ji odmítl (rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014). Avšak ani toto rozhodnutí neobstálo a Ministerstvo dopravy je zrušilo (rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014).

Žalobce dne 30. 6. 2014 podal proti postupu žalovaného stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) InfZ.

Za tohoto stavu byla podána žaloba v nyní projednávané věci.

II. Shrnutí argumentace účastníků

Žalobce uvádí, že žalovaný dosud jeho žádost o poskytnutí informací nevyřídil, z čehož dovozuje, že je žalovaný nečinným. Pokud žalovaný tvrdí, že mu rozhodnutí zasílal na adresu Sladkovského 601, Pardubice na konci srpna 2014, tak žalobce zde již od května nesídlil. Proto žalobce navrhuje vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost žádost v souladu s InfZ vyřídit.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem; podle jeho vyjádření na jednání soudu žalovaný nevyřídil žalobcovu žádost ani po podání žaloby do jednání a rozhodování zdejšího soudu ve věci.

Žalovaný ve svých písemných vyjádřeních k žalobě i na jednání soudu uvedl, že rozhodnutí považuje za vydané, neboť dne 28. 8. 2014 toto rozhodnutí zaslal na adresu Sladkovského 601, Pardubice, kterou uvedl žalobce v žádosti, a která byla uvedena až do 10. 10. 2014 jako rychlý kontakt na webových stránkách žalobcova zástupce. Argumentoval také v tom směru, že žalobce zmeškal lhůtu pro podání stížnosti k Ministerstvu dopravy podle § 16a odst. 3 písm. b) InfZ, proto nevyčerpal předcházející v úvahu přicházející prostředky ochrany (stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a InfZ), a žaloba by tedy měla být jako nepřipustná odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“).

III. Posouzení věci

Procesní podmínky pro rozhodování ve věci samé (§ 79, § 80 s.ř.s.) pokládá zdejší soud za splněné. Žalobce požádal žalovaného o poskytnutí informací; žalovaný je tu přitom v postavení orgánu veřejné moci, fakticky v postavení správního orgánu v tom rozsahu, v jakém se přímo podílí na výkonu veřejné správy namísto Ministerstva dopravy, jímž je k tomu pověřen, tj. ve vztahu k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech. Žalobce se domáhá toho, aby byla jeho žádost o informace „vyřízena“, tj. fakticky buď poskytnutím informací, nebo rozhodnutím podle InfZ (tj. rozhodnutím ve věci žádosti o poskytnutí informací), najisto je však již nyní (rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7.6.2013, č.j. 62 A 26/2012-129, který nabyl právní moci dne 17.6.2013) postaveno, že žalovaný povinným subjektem podle InfZ je.

Je-li žalovaným namítáno, že žalobce nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, a tedy že není splněna podmínka podle § 79 odst. 1 s.ř.s. pro to, aby se žalobce mohl ochrany domáhat u soudu, s touto argumentací zdejší soud nesouhlasí. Prostředkem ochrany tu je obecně stížnost podle § 16a InfZ, tu také žalobce před podáním žaloby ke zdejšímu soudu u Ministerstva dopravy (o němž bylo již rozsudkem zdejšího soudu

ze dne 7.6.2013, č.j. 62A 26/2012-129, najisto postaveno, že je v daném případě orgánem nadřízeným) podal – stalo se tak dne 30. 6. 2014, jak potvrzuje i žalovaný.

Jde-li o otázku včasnosti podání stížnosti podle § 16a InfZ, tak zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 62 A 85/2013, ve věci týchž účastníků, dospěl k závěru, že za situace, kdy je o žádosti o poskytnutí informací rozhodováno znovu poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno nadřízeným správním orgánem (tj. v případě, že žalovaný již ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací v minulosti rozhodl), nelze rozumným výkladem § 16a InfZ dovozovat, že by žalobce musel využívat institutu (prostředku) stížnosti. Podle soudu by jej podle dikce § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, přísně vzato, využít ani nemohl. Od právě citovaného závěru se zdejší soud nehodlá odchýlit. V daném případě je situace obdobná věci sp. zn. 62 A 85/2013. Žalovaný již o žalobcově žádosti rozhodoval (a to dokonce opakovaně – rozhodnutími ze dne 27. 12. 2013 a ze dne 24. 2. 2014) a lhůta pro vyřízení žalobcovy žádosti o poskytnutí informací (od níž se odvíjí lhůta podle § 16a odst. 3 InfZ) již dávno uplynula. Za této situace soud dovozuje, že obrátil-li se žalobce na žalovanému nadřízený orgán stížností před podáním žaloby, učinil maximum pro splnění podmínky přípustnosti žaloby podle § 79 odst. 1 s.ř.s.

Soud proto žalobu posoudil věcně a shledal, že je důvodná (§ 81 odst. 2 s.ř.s.).

Žalovaný svoji procesní obranu postavil na tvrzení, že žalobcovu žádost vyřídil, a to rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014, které žalobci doručoval dne 28. 8. 2014 na adresu jeho zástupce (Sladkovského 601, Pardubice). Pokud si zástupce žalobce toto rozhodnutí na poště nevyzvedl, nelze to přičítat k tíži nikomu jinému než právě jemu. Žalovaný má tedy za to, že rozhodnutí vydal ještě před podáním žaloby. S tím se však soud neztotožnil.

Jak již je uvedeno výše, žalovaný, byť je v obecné rovině soukromoprávním subjektem, je v případě vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech (v souvislosti s nímž bylo o poskytnutí informací žalobcem žádáno) veřejnou institucí a povinným subjektem podle InfZ. V případě vyřizování žádostí o informace týkající se vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech je tak povinen postupovat podle InfZ, případně podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Vydává-li tedy ve věci žádosti o poskytnutí informací rozhodnutí, musí postupovat podle správního řádu.

Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".

Podle § 19 odst. 1 správního řádu písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního

úřadu, jemu naroven postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Odst. 2 tohoto ustanovení stanoví, že není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 20 odst. 6 poslední věty správního řádu ustanovení o doručování právníkům osobám (§ 21) platí pro doručování písemnosti advokátovi, notáři, soudnímu exekutorovi a jiné osobě, která poskytuje právní pomoc podle zvláštních zákonů, obdobně.

Podle § 21 odst. 1 správního řádu se právníké osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího sídla nebo sídla její organizační složky, jíž se řízení týká; u zahraniční právníké osoby se doručuje na adresu sídla její organizační složky zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této organizační složky. Při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě se doručuje na elektronickou adresu právníké osoby.

Z uvedeného plyne, že k tomu, aby rozhodnutí bylo řádně vydáno, musí být předáno k doručení podle § 19 správního řádu.

V daném případě není sporu, že žalobce, jakožto žadatel o informace, byl zastoupen advokátem, který uvedl jako doručovací adresu elektronickou adresu. Primárně tedy mělo být doručováno na tuto elektronickou adresu. Nebylo-li to možné, bylo namíste doručovat prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nebyla-li možná ani tato cesta, bylo třeba doručovat poštovní službou na adresu sídla.

Jak vyplynulo z dokazování, v rozhodnou dobu (v srpnu 2014) byla jako sídlo advokátní kanceláře zástupce žalobce v obchodním rejstříku zapsána adresa Teplého 2786, Pardubice (a to již od 2. května 2014). Shodná adresa byla jako „hlavní kancelář“ uvedena i na webových stránkách této advokátní kanceláře. Ostatně součástí správního spisu je i obálka ze dne 3. 7. 2014, kterou žalobce zasílal stížnost podle § 16a InfZ, na níž je právě tato adresa jako adresa odesílatele uvedena. Pokud tedy žalovaný zasílal v srpnu 2014 rozhodnutí na adresu Sladkovského 601, Pardubice, nepostupoval podle § 19 správního řádu. Vrátila-li se tato písemnost žalovanému zpět

jako nevyzvednutá, nelze na toto rozhodnutí nahlížet jako na vydané ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.

Na povinnosti doručovat rozhodnutí poštou do sídla advokáta (zástupce žalobce) nic nemění ani lajdáctví tohoto advokáta ve vztahu k aktualizaci údaje o „rychlém kontaktu“ na jeho webových stránkách.

Za situace, kdy žalovaný rozhodnutí nevydal, je třeba na něho nahlížet jako na nečinného. Vzhledem k tomu bylo žalobě vyhověno a žalovanému bylo coby povinnému subjektu v souladu se žalobním návrhem uloženo, aby vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21.11.2013 ve lhůtě 5 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Takto krátkou lhůtu soud stanovil s ohledem na to, že rozhodnutí o žalobcově žádosti již bylo vyhotoveno (to vyplynulo z předloženého správního spisu) a zbývá je toliko zákonným způsobem odeslat.

IV. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci úspěšným nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalobce byl ve věci úspěšným, proto mu toto právo přísluší proti žalovanému. Žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek (2 000 Kč), za právní zastoupení (čtyři úkony právní služby – převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky a účast na jednání soudu dne 13.11.2014 – společně se čtyřmi paušály) ve výši 4 x 3 100 Kč + 4 x 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, s navýšením o částku odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je jejím plátcem, celkem tedy za právní zastoupení 16 456 Kč, a za cestovné zástupce žalobce k jednání soudu a zpět dne 23.1.2014 (Pardubice – Brno – Pardubice; 294 km vozidlem 4H8 2712, prům. spotřeba 7,6 l paliva BA 95, kopie TP doložena) společně s náhradou za promeškaný čas na cestě v délce 5 hodin, to vše s navýšením o částku odpovídající DPH, tedy náklady na cestu k jednání a zpět celkem ve výši 3 491 Kč, celkem tedy náklady ve výši 21 947 Kč. K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13.11.2014

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu